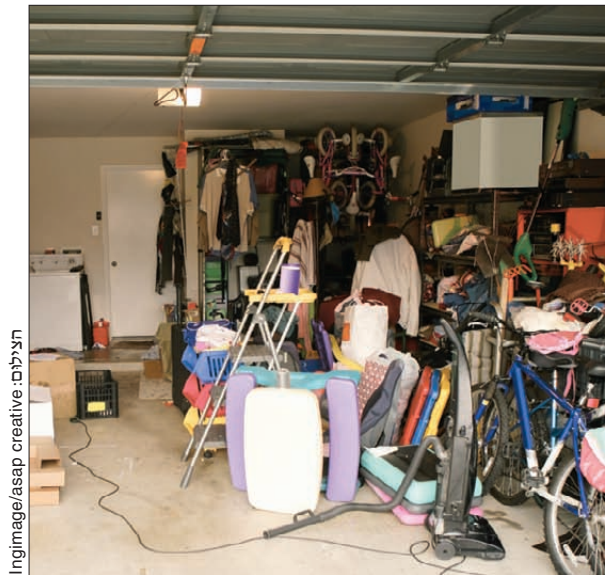

בעלי לא זורק שום דבר

שולי בותבת: בעלי ואני נשואים כבר שלושים שנה. אפשר להוסיף: באושר ועושר. יש לנו שלושה ילדים מקסימים ונכד אחד (כן ירבו).

יש דבר אחד שמרגיז אותי כבר שלושים שנה, וככל שעוברות השנים הוא מרגיז אותי יותר ויותר: בעלי לא זורק שום דבר. הוא שומר את כל המחברות מהתיכון ומהטכניון. הוא שומר את כל הבגדים מגיל 20. הוא שומר כל מסמר וכל בורג, כל פתק, כל שקית ניילון. קשה לו להיפרד מהם.

אני, בדיוק להפך – זורקת כל דבר שאני לא צריכה. בכל פעם שאני קונה בגד חדש או כלי חדש למטבח – אני זורקת את הישן, כדי שיהיה מקום להכניס את החדש שקניתי. כך אני שומרת על סדר. אני טוענת שהבית שלנו נראה כמו מחסן. כל הניסיונות שלי לשנות את בעלי – עלו בתוהו (לא הצליחו). אנחנו רבים המון על הנושא הזה. הוא טוען שאני מגזימה, ושהוא שומר רק דברים חשובים שהוא משתמש בהם או שיצטרך אותם בעתיד. אולי את יכולה לייצץ לי איך לשנות אותו?

הצילום: asap creative / ingimage

קודם כול, אני רוצה לברך את שולי על שהיא זוכה לחיי אושר ועושר עם בעלה כבר שלושים שנה. לזכות בכך ולחשוב ולהרגיש כך – אין אושר גדול מזה.

מתברר שגם בתוך אושר יש בעיות. אחרת האושר לא היה נורמאלי...

ואכן, יש בעיות ביחסים בין בני האדם, כי האל יצר אותנו שונים זה מזה...

גם בין בני זוג אוהבים יש שוני. זה טבעי. זה נורמאלי. זה מעניין...

סוד החיים בוגיות הוא לדעת לקבל את השוני ולכבד אותו. לא לרצות לשנות את בן הזוג (כי אי אפשר. חבל לנסות!). רק ללמוד לחיות עם השוני, ואולי למצוא פתרונות טכניים חכמים, שיקלו על הצדדים ולא יהפכו את השוני למוקד לריב ולכעס.

קשה להיפרד

יש אנשים שקשה להם להיפרד מחפצים. הם שומרים כל דבר. נדמה להם שאם ייפרדו מהחולצה או מהמחברת מהתיכון – הם נפרדים משנות הנעורים... הם חושבים שיהיו זקוקים בעתיד לחפצים.

יש נשים ששומרות את כל הבגדים במידה 36, שלבשו בתיכון. גם בגיל 50, כשהן לובשות מידה 46, הן עדיין בטוחות שפשנה הפאה יוכלו להיכנס לחצאית המיני שהן שומרות בארון... הן שומרות כל פתק – לאלבום המשפחתי.

גברים אוהבים לשמור על מסמרים ובגדים ובכרזים וחוטי חשמל ישנים... הם בטוחים שהמסמרים ישמשו אותם כשמשוהו יתקלקל בבית (והם צודקים...). הם

לא מבינים למה האישה כועסת כשיש בחדר השינה קופסאות נעליים מלאות במסמרים...

האישה טוענת, לעומתם, שכאשר יצטרכו בורג למטרה מסוימת, תמיד יהיה אפשר לקנות אותו בשני שקלים. היא צודקת: למה לשמור את הישן כאשר אפשר לקנות חדש?

בעניין הזה אין היגיון אחד או אמת אחת. אין צד צודק יותר או צודק פחות. כל אחד מהצדדים צודק.

בזמנים המודרניים, כאשר הכול זמין ובשפע ורמת החיים גבוהה, זורקים יותר מאשר בדורות הקודמים. פעם תיקנו נעליים, בגדים, רוכסנים (ריצ'רצ'ים). היום זול יותר לקנות חדש.

ובכל זאת, יש אנשים שלא מסוגלים לזרוק משהו, אם הייתה לו חשיבות בעבר או תהיה לו בעתיד.

מחסן פרטי

מה עושים כשמישהו מבני הזוג לא זורק שום

דבר? הרי כבר אמרנו שלשנות אותו אי אפשר ולריב לא כדאי.

הפתרון צריך להיות טכני: רואים בעניין בעיה טכנית ולא בעיה נפשית. כלומר, לא מתעסקים בשאלות: למה אתה אוגר? בשביל מה אתה צריך את זה? הרי אף פעם בחיים לא תשתמש בזה!

מנסים למצוא פתרון טכני, כלומר מקום לאחסון. מחליטים יחד על גודל השטח בדירה המיועד לאחסון. וברור לכולם שמקום האחסון מוגבל, אלא אם כן אתם גרים בארמון המלך...

אם הבית גדול, אפשר להקצות לבעל האוגר חדר אחד, שיהיה המחסן. בחדר הזה הוא יוכל לצבור מה שהוא רוצה. זו תהיה הממלכה שלו. הוא יהיה אחראי לניקיון שלו ולכך שהדלת תהיה סגורה כשבאים אורחים...

אם אין חדר מיוחד בבית, מחכים עד שאחד הילדים יתחתן, או שצריך למצוא מקום אחסון אחר: בוידעם, ארון במרפסת, או אפילו ארון בתוך הבית שבו מאוחסנים כל הדברים. במקומות האלה אפשר יהיה לצבור דברים. אם ייגמר המקום, תצטרכו למצוא פתרון חדש (לזרוק, או לקנות ארון נוסף). וכך, הוא יצבור כל מה שהוא יכול להכניס בארון. ואת תראי ארון סגור ולא קופסאות נעליים בחדר השינה.

אפשר להחליט על חוקים שיצורו לבעל להיפרד מדברים (אם הוא רוצה לשתף פעולה): מחליטים שכל בגד שלא לבשנו שנתיים – מוסרים אותו לאנשים הזקוקים לבגדים.

גם החוק של שולי חכם: בכל פעם שקונים פריט חדש, זורקים פריט ישן.

יש לצערנו אנשים רבים שישמחו לקבל את הבגדים והחפצים שאנחנו כבר לא משתמשים בהם, אף-על-פי שהם "נראים כמו חדשים". אם נמסור אותם להם – גם גרוויח מצווה, וגם נחיה בבית מסודר.

בהצלחה!

ענת דותן

מכתבים למדור "הכל נשאר במשפחה" אפשר לכתוב לפי הכתובת: ענת דותן, "שער למתחיל", המסגר 9, תל-אביב. או למדור "כתבו לנו" באתר שלנו: www.slamathil.co.il